

formodede — Skade saavidt muligt kunne bringes paa det rene, indeholder § 41 Regler for, hvad Skipperen har at gøre for at faa godtgjort Størrelsen af en stet Skade og afgjort, hvad der henfigtsmæssigt i den Anledning bør foretages, dels med Hensyn til Skibet dels med Hensyn til Ladningen. Selv hvor Skøn over den lidte Skade m. v. ikke er nødvendigt af Hensyn til Havari-Opgørelse, jfr. § 196, eller til Forsikringsgivere, er det klart, at det kan blive af den største Bigtighed for at undgaa, eller til Dplykning under, senere Stridigheder uden Ophold at sikre sig Bevis dels for Skadens Omfang, dels for Nødvendigheden og Henfigtsmæssigheden af de i Anledning af Skaden truffne Foranstaltninger. Da Skønsforretninger imidlertid medføre baade Udgifter og Tidspilde, bør de ej heller begæres undtagen der foreligger gyldig Grund dertil, det vil sige, hvor Skaden er af større Betydning eller hvor der er Spørgsmaal om særlige Foranstaltninger. Derfor foreskrives Skønsforretning for Skibets Skyld kun, hvor Skibet paa Rejsen har lidt en Skade, som nødvendigvis betydeligere Reparation eller længere Ophold, og med Hensyn til Ladningen kun, hvor enten denne har lidt betydeligere Skade eller der er Grund til at antage, at den maa losses af Hensyn til dens egen Tilstand eller for Skibets Skyld, eller anden Foranstaltning træffes for dens Bevarings Skyld. I saadanne Tilfælde bør Skipperen altsaa foranledige lovlige Skønsforretning, i hvilken Henseende det bemærkes, at Skønsmændene i Danmark udnævnes af Sørenten, jfr. Lovforslaget om Sørenters Prættelse udenfor Kjøbenhavn § 1, medens der selvfølgelig udenfor Danmark maa forholdsvis efter de paa hvert Sted gældende Regler, hvilket efter Omstændighederne kan føre til, at man maa nøjes med Erklæringer af Jagthyndige i Stedet for formelt udnævnte Skønsmand; se § 41, 3dje Stykke. Hvad Skibet angaar, bør dels den lidte Skade, dels Spørgsmaalet om, hvad der skal foretages for at udbedre den, og hvad dette vil koste, gøres til Genstand for Skønnet; men dertil søjer § 41 første Stykke Skøn over Skibets Værdi i bestadiget Tilstand, med særligt Hensyn til den Betydning dette Skøn kan faa overfor Spørgsmaal om Skibets Ujstandssættelighed efter § 6. Fremdeles foreskrives det, at en ny Skønsforretning skal finde Sted efter fuldbendt Reparation til Bedømmelse af, hvorvidt Skibet nu er i sødygtig Stand, hvilket bl. a. kan faa Betydning med Hensyn til Skipperens Ansvar efter § 292. For Ladningens Bedkommende bliver det ved Skøn at afgøre, dels om den er bestadiget

og hvad der i bekræftende Fald kan anses som Marsag dertil, dels om den skal losses, lagres, atter genindsibes eller sælges paa Stedet, sendes videre med andet Skib o. s. v. — Der udtales ikke noget om, hvem der skal afholde Udgifterne ved Skønsforretningen, da dette maa bero paa Omstændighederne. Foreligger der et almindeligt Havari, maa de blive at fordele efter Reglerne for et saadant; i andet Fald maa de, i hvert Fald foreløbig, falde den Genstand til Last, Skib, Ladning eller Dele af denne, for hvis Skyld Forretningen foretages.

De Besigtigelsesforretninger, som omhandles i § 42, have tilbøielig en anden Karakter. Tilfaldelsen af Besigtigelsesmænd ved Lugernes Nabning og Losningen kræver ikke som sin Forudsætning, at der er lidt, eller at der er Grund til at formode, at der er lidt betydeligere Skade paa Ladningen. Det hedder i Paragraffen: „hvor der kan opstaa Spørgsmaal om, at Skade er foranlediget af Mangler ved Stuvningen, Garneringen, Lugernes Forstaltning eller deslige“, og da det tør anses som temmelig sikkert, at der, hvis Skade skulde forefindes, vil blive rejst Spørgsmaal derom, byder Forsigtigheden vistnok i Reglen, navnlig hvor Ladningen bestaar af Stykgods, at de omtalte Besigtigelsesmænd tilkaldes ved Lugernes Nabning og Losningen. Noget lignende gælder med Hensyn til Godsets Udlevering til Modtageren, hvor der kan være Grund til at befrygte, at det har lidt Skade under Rejsen. Udgifterne ved saadan Besigtigelse, der finder Sted for Skibets Skyld, for at fri Rederiet for eventuelt Ansvar, maa bæres af Skibet.

De i § 43 givne Bestemmelser om Skipperens Pligter, naar Skibet kommer i Havsnød, saavel som i Bjergningstilfælde, hvilke væsentlig have deres Rilde i den ældre svenske Sølovs §§ 176—178 og den norske Søfartslovs § 82, trænge formentlig ikke til nogen nærmere Begrundelse.

I §§ 44—46 omtales Skipperens Forhold overfor hans Undergivne. Hovedbestemmelsen i § 44, at han skal behandle dem paa sømmelig Maade, hvortil er søjet, at han ved Anordning af Arbejdet saavidt muligt skal tage Hensyn til enhver Stilling om Bord, stemmer med Lov af 23. Februar 1866 § 2. Derimod er der gjort den Forandring i den nævnte Lovbestemmelse, at der gives Skipperen Rejsesret overfor Personer under 18 Aar. Under Forhandlingerne paa Rigsdagen om Loven af 1866 var der stor Meningsforstel om dette Punkt; naar